

som mindede om Vanddraaber, hvori Himmelhvalvet fredeligt spejler sig. I hans Klædedragt (han bar en stumpet Sommerjakke af sort Taft) ligesom i den Maade, hvorpaa han sad tilbagekastede i Stolen og dampede paa sin fortyggede Cigar, kunde der spores en vis Bestræbelse for at krænge Standspræget af sig, at afkaste den »Velærværdighed«, hvormed han til sine Kaldsbrødres Forargelse drev saa mange respektløse Løjer. Men aldrig et Øjeblik vilde man dog være i Tvivl om, at han var en gejstlig Mand. I al sin jævne Ligefremhed var hans Skikkelse umiskendeligt omskinnet af den ganske særegne Art Selvgodhed, af den patriarkalske Bedreviden, som bliver ved at hænge ved Kirkens Mænd ligesom den Mug, der trods alle nymodens Varme- og Ventilationsindretninger stadig slaar op fra Kirkernes gamle Grund.

Pastor Blomberg rejste sig lidt besværligt fra Stolen og trykkede Pers Haand med landlig Hjertelighed.

»Ja ja — se se!« sagde han og bekiggede ham meget ugenert. »Velkommen til vor Egn, Hr. Ingeniør!«

Der var bag det hjertelige i Tonen noget beskyttende eller medlidende, der fik Per til at ranke sig.

»Ja, Navnet Sidenius er mig naturligvis ikke ubekendt,« vedblev den anden. »Blandt andet var jo Deres egen Fader en Mand med megen Anseelse indenfor vor Stand. Skønt vi i en Række